

Arrest

nr. 197 632 van 9 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chinar, gelegen in het district Marawara in de provincie Kunar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Op 8 maart 2012 vroeg u in België asiel aan.

U verklaarde dat u en uw vader problemen kregen met de taliban nadat de taliban twee collega-handelaars van uw vader had vermoord omdat het spionnen waren.

Op een dag toen u niet thuis was, kwamen de taliban naar uw woning. Ze namen uw vader mee en vermoordden hem. Vanaf dat moment leefde u ondergedoken bij uw schoonvader. Omdat uw leven in gevaar was, hielp uw schoonvader u om Afghanistan te verlaten.

Het CGVS hechtte geen geloof aan uw voorgehouden problemen met de taliban. Er werd evenwel geoordeeld dat u uw herkomst uit het district Marawara wel aannemelijk had gemaakt. Op 29 juli 2013 nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Begin december 2015 bent u teruggekeerd naar Afghanistan. U verbleef er in totaal twee maanden en drie weken tot u op 27 februari 2016 terugkeerde naar Europa.

Op 9 augustus 2016 verzocht de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.

B. Motivering

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u 2 maanden en 3 weken bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op 5 december 2015 naar Afghanistan om vervolgens op 27 februari 2016 terug te keren.

Naar aanleiding van deze elementen werd u opgeroepen voor gehoor met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 2 december 2016.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan u de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg in uw hoofde kan worden opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berybommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen 2 maanden en 3 weken in Jalalabad verbleef.

U verklaart dat u enkel naar Afghanistan bent teruggekeerd om uw zieke zoon bij te staan die twee keer werd opgenomen in een ziekenhuis in Jalalabad, respectievelijk gedurende acht en vijftien dagen. U verklaart dat u tijdens die twee maanden en drie weken steeds in de stad Jalalabad bent gebleven, waar u zich enkel verplaatste tussen het ziekenhuis en het huis van de vriend van uw schoonvader waar u en uw echtgenote logeerden (CGVS, p. 2 en 5).

Uit de verdere bevraging over de opname van uw zoon in een ziekenhuis in Jalalabad, blijkt evenwel dat uw verklaringen daaromtrent niet plausibel zijn. Zo kent u de naam niet van de aandoening waaraan uw zoon leed. U kunt enkel zeggen dat de buik van uw zoon opgezwollen was en bloedde. Verder stelt u ook dat het volledige lichaam van uw zoon opgezwollen was (CGVS, p. 3). De door u vermelde symptomen van de ziekte van uw zoon zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de medische attesten die hebt voorgelegd over de ziekenhuisopname van uw zoon. Daaruit blijkt immers dat uw zoon kampte met een waterachtige diarree, dat hij vaak moest braken en voortdurend koorts had. Uw zoon bleek ook uitdrogingsverschijnselen te vertonen. Dat u geen enkele van deze zaken vermeldt wanneer u wordt gevraagd om de symptomen van de ziekte van uw zoon te beschrijven, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ziekte van uw zoon. Verder is het ook opvallend dat u de naam niet kent van het ziekenhuis waar uw zoon werd opgenomen, dat u de namen niet kent van de dokters die uw zoon hebben behandeld en dat u nauwelijks enige informatie heeft over de medicatie die uw zoon heeft gekregen om zijn ziekte te behandelen (CGVS, p. 3-4). Hiernaar gevraagd stelt u dat u niet bent opgeleid en daar niet veel informatie over heeft. U stelt enkel dat 'gewoonlijk' de siroop Metudin wordt toegediend voor problemen met de buik (CGVS, p. 4). Van iemand die speciaal voor zijn zieke zoon bijna drie maanden terugkeert naar Afghanistan kan echter logischerwijs worden verwacht dat hij veel informatie kan meedelen over de ziekte van zijn zoon. Dat dit in uw geval geenszins het geval is, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de activiteiten die u hebt ondernomen in Jalalabad.

De door u voorgelegde medische attesten uit Afghanistan zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan twee maanden en drie weken hebt doorgebracht in de stad Jalalabad waar u onderdak kreeg bij een vriend van uw schoonvader in de wijk Joy Haft (CGVS, p. 2 en 5). Die man kent uw schoonvader al erg lang en leidt een eigen onderneming in Jalalabad (CGVS, p. 7). Men kan dus concluderen dat u in Jalalabad over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet vrij in Jalalabad zou kunnen leven omdat de taliban naar u op zoek zijn en overal mensen hebben (CGVS, p. 7). Uit de beslissing van het CGVS dd. 29 juli 2013 werd evenwel aangetoond dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Wat betreft uw bewering dat u niet over voldoende geld zou beschikken om uw familie in Jalalabad te onderhouden, moet worden verwezen naar de vaststellingen die hierboven werden uiteengezet en waaruit blijkt dat u in Jalalabad wel degelijk over de nodige contacten beschikt om er een bestaan uit te bouwen.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat hij enkel omwille van de medische problemen van zijn zoon is teruggekeerd naar Afghanistan daar zijn zoon *"immens ernstig ziek"* was. Hij verwijst naar de medische dossiers die hij betreffende zijn zoon heeft voorgelegd. Hij stelt dat hij steeds in het ziekenhuis of in het huis van de vriend van zijn schoonvader verbleef en dat hij geen publiek leven leidde in Jalalabad. Hij voert aan dat hij niet over de nodige contacten beschikt in Jalalabad: *"De vriend van zijn schoonvader was de enige persoon waarbij hij terecht kon voor deze periode. Verder heeft verzoeker geen familie in Jalalabad."*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2 b) *"en/of"* c) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aan de hand van een uitgebreide motivering voert verzoeker aan dat hij niet over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat het voor hem niet veilig is in Afghanistan en dat hij door de taliban nog steeds wordt bedreigd en gezocht. Hij stelt tevens als volgt in zijn verzoekschrift: *"In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen. Verzoeker heeft problemen met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken (stukken 3-23).

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 14 december 2016.

Per aangetekend schrijven van 7 september 2017 laat verzoeker de Raad nog een aanvullende nota geworden samen met zeven bijkomende stukken (stukken 24-30) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bij beslissing van de commissaris-generaal van 29 juli 2013 werd verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Omwille van verzoekers terugkeer naar Afghanistan, en meer bepaald naar Jalalabad, van 5 december 2015 tot 27 februari 2016 en gelet op de beoordeling dat verzoeker in Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt, wordt in de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4° *juncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet de aan verzoeker bij beslissing van 29 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.

2.3.2. Waar verzoeker erop wijst dat hij in Afghanistan problemen kent met de taliban en dat hij daarom als vluchteling dient te worden erkend, dient erop gewezen dat in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2013 werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban en werd hem de vluchtelingenstatus bijgevolg geweigerd (zie verzoekschrift, stuk 2). Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing van 29 juli 2013, zodat deze beslissing bijgevolg definitief is geworden. Verzoeker kan niet middels onderhavig verzoekschrift gericht tegen de bestreden beslissing van 27 december 2016 verweer voeren tegen de motieven in de voormelde beslissing van 29 juli 2013. Hetzelfde geldt voor zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij stelt dat de vriend van zijn schoonvader bij wie hij in Jalalabad verbleef door de taliban werd gecontacteerd en werd gevraagd naar verzoeker. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op zijn verblijf in Europa en citeert uit de UNHCR-richtlijnen voor asielzoekers uit Afghanistan van 19 april 2016, dient vastgesteld dat hiervoor reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangevoerde asielrelaas, verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa, zodat het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavige aanvullende nota laattijdig is, en verzoeker deze beweerde vrees geenszins *in concreto* uitwerkt en slechts verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ten slotte nog een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aanhaalt en stelt dat hij geenszins in Jalalabad kan verblijven omwille van de bedreigingen die hem boven het hoofd hangen kan worden verwezen naar hetgeen *supra* met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd uiteengezet.

Aangezien bij beslissing van 26 juli 2013 geen geloof werd gehecht aan verzoekers aangehaalde problemen met de taliban kunnen deze problemen evenmin een hervestiging in Jalalabad in de weg staan zoals hierna zal blijken.

2.3.3. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”.

2.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de algemene veiligheidssituatie in verzoekers beweerde district van herkomst, Marawara in de provincie Kunar en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt uitvoerig gemotiveerd dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad

Het feit dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen gedurende bijna drie maanden in Jalalabad kon verblijven, toont aan dat in zijn hoofde wel degelijk de mogelijkheid van toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie nota met opmerkingen) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 14 december 2016 (zie nota met opmerkingen). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie nota met opmerkingen) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie nota met opmerkingen) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt verzoekschrift, stukken 3-23 en rechtsplegingsdossier, stuk 8, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen 2 maanden en 3 weken in Jalalabad verbleef.

U verklaart dat u enkel naar Afghanistan bent teruggekeerd om uw zieke zoon bij te staan die twee keer werd opgenomen in een ziekenhuis in Jalalabad, respectievelijk gedurende acht en vijftien dagen. U verklaart dat u tijdens die twee maanden en drie weken steeds in de stad Jalalabad bent gebleven, waar u zich enkel verplaatste tussen het ziekenhuis en het huis van de vriend van uw schoonvader waar u en uw echtgenote logeerden (CGVS, p. 2 en 5).

Uit de verdere bevraging over de opname van uw zoon in een ziekenhuis in Jalalabad, blijkt evenwel dat uw verklaringen daaromtrent niet plausibel zijn. Zo kent u de naam niet van de aandoening waaraan uw zoon leed. U kunt enkel zeggen dat de buik van uw zoon opgezwollen was en bloedde. Verder stelt u ook dat het volledige lichaam van uw zoon opgezwollen was (CGVS, p. 3). De door u vermelde symptomen van de ziekte van uw zoon zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de medische attesten die hebt voorgelegd over de ziekenhuisopname van uw zoon. Daaruit blijkt immers dat uw zoon kampte met een waterachtige diarree, dat hij vaak moest braken en voortdurend koorts had. Uw zoon bleek ook uitdrogingsverschijnselen te vertonen. Dat u geen enkele van deze zaken vermeldt wanneer u wordt gevraagd om de symptomen van de ziekte van uw zoon te beschrijven, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ziekte van uw zoon. Verder is het ook opvallend dat u de naam niet kent van het ziekenhuis waar uw zoon werd opgenomen, dat u de namen niet kent van de dokters die uw zoon hebben behandeld en dat u nauwelijks enige informatie heeft over de medicatie die uw zoon heeft gekregen om zijn ziekte te behandelen (CGVS, p. 3-4). Hiernaar gevraagd stelt u dat u niet bent opgeleid en daar niet veel informatie over heeft. U stelt enkel dat ‘gewoonlijk’ de siroop Metudin wordt toegediend voor problemen met de buik (CGVS, p. 4). Van iemand die speciaal voor zijn zieke zoon bijna drie maanden terugkeert naar Afghanistan kan echter logischerwijs worden verwacht dat hij veel informatie kan meedelen over de ziekte van zijn zoon. Dat dit in uw geval geenszins het geval is, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de activiteiten die u hebt ondernomen in Jalalabad.

De door u voorgelegde medische attesten uit Afghanistan zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.” Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat de ongeloofwaardigheid van dit belangrijke element onverminderd overeind blijft en het motief door de Raad wordt overgenomen.

“Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan twee maanden en drie weken hebt doorgebracht in de stad Jalalabad waar u onderdak kreeg bij een vriend van uw schoonvader in de wijk Joy Haft (CGVS, p. 2 en 5). Die man kent uw schoonvader al erg lang en leidt een eigen onderneming in Jalalabad (CGVS, p. 7). Men kan dus concluderen dat u in Jalalabad over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet vrij in Jalalabad zou kunnen leven omdat de taliban naar u op zoek zijn en overal mensen hebben (CGVS, p. 7). Uit de beslissing van het CGVS dd. 29 juli 2013 werd evenwel aangetoond dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Wat betreft uw bewering dat u niet over voldoende geld zou beschikken om uw familie in Jalalabad te onderhouden, moet worden verwezen naar de vaststellingen die hierboven werden uiteengezet en waaruit blijkt dat u in Jalalabad wel degelijk over de nodige contacten beschikt om er een bestaan uit te bouwen.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Waar verzoeker opmerkt dat hij enkel de vriend van zijn schoonvader als opvang heeft in Jalalabad, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *"UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."* (eigen onderlijning) Waar verzoeker verwijst naar zijn asielmotieven, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat hieraan geen geloof werd gehecht. Voorts komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat zijn zoon ziek zou zijn geweest en hij om die reden in Jalalabad was; hij verwijst hiertoe naar de voorgelegde medische documenten. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het enkel verwijzen naar reeds voorgelegde documenten kan op zich evenwel niet worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen. Het bij de aanvullende nota bijgebrachte medisch document aangaande zijn zoon (rechtsplegingsdossier, stuk 8) is slechts een kopie waarbij tevens kan worden vastgesteld dat de datum waarop dit werd opgesteld ontbreekt en de stempel op het document totaal onleesbaar is. Het document heeft om die reden dan ook geen bewijswaarde mede in acht genomen dat met betrekking tot de overige medische documenten neergelegd bij het Commissariaat-generaal reeds werd vastgesteld dat ze de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet konden herstellen gelet op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten in het algemeen. Uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat om deze reden dan ook geen geloof wordt gehecht aan verzoekers activiteiten gedurende zijn verblijf in Jalalabad van 5 december 2015 tot 27 februari 2016. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de zeer precare situatie van terugkeerders blijkt uit de bestreden beslissing dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken tot de stad Jalalabad in gehuurde woningen verblijven of onderdak kregen bij gastgezinnen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op de ondersteuning van internationale hulporganisaties. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgebrachte informatie aan het verzoekschrift en de aanvullende nota met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, de provincie Nangarhar en Jalalabad doet aan het voorgaande geen afbreuk aangezien deze in dezelfde lijn ligt als de analyse van de veiligheidssituatie van de commissaris-generaal.

Zoals reeds eerder aangehaald werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgeheven indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de asielzoekers werden toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig zijn.

Ten tijde van het nemen van de eerste beslissing van de commissaris-generaal d.d. 29 juli 2013 waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst was geenszins sprake van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. De omstandigheden zijn ondertussen dermate gewijzigd dat thans een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is in Jalalabad. Uit hetgeen voorafgaat met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER